Чоло в долоні похили,
чоло в долоні похили.
В вазах строф цвітуть слова пахучі, мов квіти,
крізь шибу туги будеш в очі місяця глядіти.
Туман обійме ночі злий,
туман, що в кольорі золи.
Півкола на воді
розвівши,
поволі місяць сів.
На галуззі задуми листя виросте блакитних слів,
заслониш очі тишею, немов руками, а тоді
почуєш спів,
почуєш вірші.
Не ті в книжечках, що парфумів мають пах,
а інші,
лиш черенками думок
друковані на серця сторінках.